

A szeretet árfolyama rohamosan emelkedik...

...avagy itt van-e a karácsony?

December elején reggelente a lehullott faleveleket, mely vígan ropog a talpunk alatt, ha nem is hó, de legalább zúzvara csipkézi. A buszmegállóban behúzott nyakkal, jó eséllyel még nem kékülő lábujjakkal, kezüket morzsoló diákok várakoznak. Pirosló orral, nevetve lehelnek arcuk elé a gyerekek, a felnőttek pedig el-elmosolyodnak, hiszen eszükbe jutnak a régi szép idők... Érkezik a tél, és ez kezdetnek talán nem is olyan irreális elképzelés a szeretet ünnepét megelőző időszakról. Sajnos, ha őszinték akarunk lenni, valami még egyértelműen hozzátartozik a nagyvárosi ünnepvárás hangulatához. A reklám.

Szinte minden tizedik lépésnél „karácsonyi hangulatcsinálókba” botlunk. Hirdetik, hogy a karácsony nem karácsony az új rénszarvasmintás bögrelemelegítő nélkül, hogy igazán jogosan fog furdalni minket a lelkiismeret, ha kihagyunk egy soha vissza nem térő akciót. Egy bizonyos idő után már kezdjük magunkat kellemetlenül érezni, mert sehol sem találjuk önmagunkban azt a hön áhított karácsonyi melegséget, mely által finomabb a bejgli, édesebb a habcsók, fényesebben csillognak az égők. Nem csoda hát, ha úgy érezzük, a karácsony ünnepét kizsigerelték, darabokra tépték, majd kilóra eladták. Ijedezve kapkodjuk a fejünket, azon tűnődve, hogyan szedjük össze a cafatokat, hogyan gyúrjuk őket össze magunkban, hogy végre igazán karácsony legyen a karácsony. Sokan a vásárlásban látják a megoldást, sokan a ház kellő feldíszítettsége miatt aggódnak. A szülők minden erejüket megfeszítve dolgoznak, hogy gyermekeik drága ajándéka a fa alá kerülhessen.

Akárhogy is van, a zene mindig is hozzátartozott az ünnepváráshoz. Annak ellenére,



hogy a felgyorsult, modern világhoz túl lassúnak, eseménytelennek tűnhetnek a komolyzene remekei, igazán mélyen ebben a műfajban fogalmazódik meg a szeretet ünnepének jelentősége. Az internet segítségével zeneszámok egész tárházából válogathatunk, ám célszerű kiemelni azokat a zeneszerzőket, akiknek neve örökre a zenetörténet nagykönyvébe került kitartó munkájuknak és rendkívüli tehetségüknek köszönhetően.

Kocsis Zoltán neve azonnal feltűnik a legnagyobbak között, hiszen ő azon magyar zeneszerzők egyike, akiket világszinten ismer és elismer a publikum. 1997 őszétől ő vezette a Nemzeti Filharmonikus Zenekart. Az elmúlt években Európa számos országában, valamint Japánban és az Egyesült Államokban kápráztatta el a közönséget, mely világsztárokat megillető lelkesedéssel ünnepelte. Véleménye szerint a komolyzene szerepe szinte teljesen elhalványult, hiszen már csak egy bizonyos korosztály tulajdonít neki jelentőséget. Munkássága arra ösztönzi az őt megismerni vágyókat, hogy elgondolkozzanak néhány igazán testközeli kérdésen.

Sajnos ebben az elanyagiasodott világban kevés időt szánunk másokra, de még önmagunkra sem figyelünk oda eléggé. Hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy a zenének legalább olyan lélekmelengető hatása van, mint egy ölelésnek.

A karácsony benső érzéseink, lelkünk hangjának szimfóniáját csalogatja elő, mely akkor az igazi, ha önmagától jön létre, nem pedig a média hatására, vagy egyedül azért, mert tudatában vagyunk, hogy ilyenkor alapkövetelmény a karácsonyi hangulat. Egy szó, mint száz, a karácsonyt valójában soha nem befolyásolta a szeretet árfolyama, hiszen csak akkor tudjuk igazán átérezni a szeretet ünnepét, ha önmagunkban megtaláljuk azt.